

Kapitel 1

Ices historie

Ice fortæller

Jeg er ikke som de andre Ildelvere, her i Ildlandet.

Godt nok er jeg søn af to Ildelvere, men de var begge koldhjertede og det gjorde at jeg blev født som den jeg er. Jeg blev født iskold, og det overraskede jordmoderen. Min hud var helt bleg og håret var lyst. Jordmoderen var bange for mig og turde ikke røre mig af frygt for at jeg smeltede. Jeg blev født som en Iselver, en førhen uddød art, og lige nu findes der kun én Iselver. Det er mig.

Mine forældre beholdte mig, for de kunne sagtens røre mig, for de var jo lige så kolde som mig, selvom de stammede fra Ildfolket. De sørgede for at de andre børn ikke rørte mig og forklare mig da jeg var gammel nok, at jeg ikke var som de andre børn. Jeg havde is i årerne og hvis jeg rørte dem, ville jeg sikkert smelte.

Men så en dag, da jeg var syv år kom soldaterne. Kongen og dronningen var blevet dræbt, deres datter var blevet bortført af barnepigen, og dronningens søster, Lazina, var sikker på at mine koldhjertede forældre var med til det hele.

Soldaterne kom brasende ind, da mor var ved at fortælle mig en historie. Selv om far kastede ild mod dem, blev han hurtigt overmandet. Mor gjorde ikke noget modstand; hun sad bare og holdte om mig. De hev hende fra mig og da de ville tage mig, skreg min mor at de ikke skulle røre mig.

Idet samme var Lazina kommet ind i vores hus, og spurgte hvæssende, hvorfor de ikke skulle røre mig. Mor måtte fortælle at jeg ikke var som normale børn af Ildfolk, men Lazina troede

ikke på det og krævede en prøve på om mor talte sandt. Så Lazina rørte mig på kinden og i det samme kom der et sår frem. Både mor og jeg skreg.

Lazina havde fået svar nok og hun tog mig med op på slottet, hvor jeg fremover skulle bo, da mine forældre skulle i fængsel og senere blive henrettet, men det fortalte de mig selvfølgelig ikke; jeg opdagede det først fem år senere.

Da Lazina blev dronning, adopterede hun mig på en måde. Hun læste op for mig, og kunne lide at være i selskab med mig, men hun rørte mig aldrig siden den dag. Hun gjorde, at jeg kom på lige fod med de adelige Ildelvere og jeg kom til at gå i skole sammen med alle drengene på slottet, de blev mine venner, også selvom jeg ikke kunne være med i nogle af deres lege.

Årene gik og da jeg var tretten kom der en ny lærer til slottet. Han var utrolig rar, og han tilbød at hjælpe mig med at finde en ting, der kunne gøre at jeg ville kunne røre andre. Det ville komme til problemer nu når jeg blev ældre, og kom i den alder hvor man opdagede pigerne og de opdagede en. Jeg måtte lære at styre mine følelser, indtil vi fandt en ting der kunne gøre, at jeg kunne røre pigerne.

”Det er simpelthen umuligt at finde noget!” udbrød jeg og smækkede en bog i.

”Vi finder nok noget, Ice,” sagde Hektor uden at kigge op fra bogen han læste i.

”Jeg er ved at opgive håbet, Hektor!” sagde jeg og lænede mig op mod muren. ”Vi har været i gang i fire år, for at finde noget der kan hjælpe mig! Fire år! Jeg er sytten år og der er nægtet adgang for mig, for de goder mine venner bare kan tage! Jeg kan aldrig røre en Ildelver, ud over mine forældre og de er døde nu!”

”Du kan altid finde dig en Vandelver.”

”En Vandelver!” jeg begyndte at blive irriteret. ”Jeg vil ikke have en Vandelver! Jeg vil have en Ildelver, de er smukke og farverige! Jeg vil have en a...”

Jeg blev afbrudt, da en stor klokke begyndte at ringe.

”Så er det ved at være tid til time, Ice,” sagde Hektor og lukkede pænt bogen sammen og sørgede for at bogmærket sad ordentligt.

Jeg samlede de bøger jeg havde brugt sammen og lagde dem ind i et skab. Idet jeg lukkede skabsdøren, blev døren ind til rummet åbnet og en glad stemme lød:

”Se, jeg havde ret! Ice er som sædvanlig lige på stedet, når det ringer ind!”

Jeg vendte mig om, og som jeg havde gættet, var det min bedste ven, Alexander, der lige havde talt. Jeg smilte til ham og satte mig ned på min sædvanlige plads, et lille stykke væk fra de andre.

”Fandt du det, du skulle bruge?” spurgte Alex, der sad tættest på mig. Jeg havde for nogle år siden fortalt ham og min søgen efter tingen. Han var meget ivrig og krævede at være den først til at røre mig, når vi havde fundet noget vi troede, vi kunne bruge. Han havde givet mig en hel del skrammer.

”Nej, ikke endnu,” svarede jeg og støttede mit hoved med den ene hånd. ”Jeg er begyndt at opgive håbet.”

”Du skal ikke opgive!” sagde Alex og jeg rettede mig op. ”Det er forkert at opgive. En dag, meget snart finder du noget du kan bruge. Du skal bare ikke give op, Ice.”

”Det er meget svært ikke at gøre det!” jeg støttede igen mit hoved med begge hænder.

”Du skal bare blive ved lidt endnu, Ice! Bare et år mere! Det kan være at du finder noget! Og så kan du finde dig en dejlig pige. De fleste kan godt lide dig!”

”Du lyver.”

”Nej, jeg gør ej. Du ved, at jeg har været sammen med halvdelen af pigerne, her på stedet.”

”Du mener vist alle, undtagen dine søstre og prinsesserne. Hver gang der kommer en ny hertil tager du hende altid.”

”Og hvad så? Det kan ikke skade dig, for du kan jo ikke røre dem!”

”Ja, ja. Gør det hele bare meget værre!”

”Undskyld, Ice.”

”Din undskyldning er godkendt. Men fortsæt nu bare,” sagde jeg og viftede med hånden.

”Hvor skal jeg fortsætte fra?”

”Det der med at pigerne godt kan lide mig.”

”Nå, ja,” sagde Alex og smilede. ”De kan godt lide dig fordi du er anderledes. De er vilde med at du har lys hud, blond hår og blå øjne.”

”Vent lige lidt. De fleste Ildelvere har blå øjne, og du har også!”

”Ja, det ved jeg godt, men de kan godt lide, at det passer sammen med dit hår og hud. Og så det at du er sky, gør at du er et mysterium.”

”Sig mig, hvor ved du alt dette fra? Du klæder dig vel ikke ud som en pige og kalder dig for Alexandra, bare for at komme til deres møder og høre hvem de godt kan lide.”

”Jo, det gør jeg!” sagde Alex og skød brystet frem.

”Virkelig?”

”Nej. Troede du virkelig på den?”

”Nej, selvfølgelig ikke,” sagde jeg og Alex fniste. Han rakte sine arme ud mod mig, og jeg viste hvad han ville gøre. Jeg havde set ham gøre det så mange gange mod de andre. Når han lavede sjov og grinte, skubbede han altid til de andre, så de stødte ind i væggene, eller en tjener. Og nu ville han gøre det mod mig. Hvis han rørte mig, med mere end en finger, ville jeg smelte ret meget og jeg ville sikkert dø.

Men et råb, faldt jeg bagover og ned af stolen, så jeg ramte gulvet. Alles opmærksomhed blev rettet mod Alex og jeg. Alex trak hurtigt sine arme ind mod sig selv.

”Alexander og Ice, hvad er det i laver?” spurgte Hektor oppe fra tavlen.

”Jeg faldt ned af min stol,” løj jeg, og rejste mig op.

”Og hvad lavede du Alexander?” spurgte Hektor.

”Jeg prøvede ... jeg prøvede ...” Alex virkede meget chokeret, og jeg var nød til at redde den for ham.

”Du prøvede at?” spurgte Hektor.

”Han prøvede at gribe mig, da jeg faldt. Men han gjorde det heldigvis ikke. Jeg er helt uskadt!” Jeg rørte på min krop, som for at vise det.

”Så sæt dig på plads igen og følg med i timen!” Hektor vendte sig igen mod tavlen.

”Jeg er ked af det der skete, Ice. Og tak fordi du reddede det for mig.” hviskede Alex.

”Det var da så lidt,” svarede jeg, og stirrede op på tavlen, med hovedet i hænderne. ”Det var så lidt.”

Kapitel 2

Dronningens opgave

Ice fortæller

Det var en dejlig skyfri dag. Fuglene sang utrolig smukt og fløj rundt over vores hoveder. Piger sad ved fontænen og sludrede, mens nogle andre spillede med en gylden silkebold, der fløj rundt så det lignede et gyldent lyn.

Alex holdte øje med dem, men specielt ved en pige som sad ved fontænen og var i centrum. Det var Elanor, prinsesse og tronarving til Ildlandet, hvis altså hendes kusine ikke dukkede op en dag. Hendes røde hår strålede i solen, men det lignede ikke fyldende ild, som tronarvingen og dronningen altid havde. Øjnene var grønne med et strejf af rød. Huden var gyldenbrun og hun var iklædt en grøn kjole der fremhævede hendes hår, der i elegante krøller faldt ned ad ryggen.

”Alex? Alexander?” sagde jeg, men Alex var som forstenet. Jeg nikkede til Cerdric, som lagde sin hånd på Alex’ noter, der begyndte at brænde.

”Alex?” prøvede jeg igen frem og kunne ikke lade være med at smile ondskabsfuld. ”Alex! Dine noter brænder!”

Det vakte liv hos Alex og han lagde hurtigt hånden på sine noter og kaldte ilden væk, mens vi andre var ved at dø af grin. Alex tog sine noter op, som var blevet brændt en del.

”Hvem gjorde det?” spurgte han.

”Dig selv,” svarede Arthur. ”Du var så betaget af prinsesse Elanor, at du kom til at sætte ild til dine egne noter.”

”Gjorde jeg? Men hun er også så smuk,” sukkede Alex.

”Du ved vel godt, at du ikke kan være sammen med hende? Og hvis du er, så den dag du ikke længere er sammen med

hende, får hun dig sikkert aflivet.” sagde jeg alvorligt, og tænkte på rygten omkring, den afdøde dronning Marians kæreste. Da de ikke længere var sammen, fik Marians mor drengen dræbt.

”Det ved jeg godt. Men hun er bare så smuk!” sukkede Alex igen.

Pludselig uden advarsel, kom noget gyldent flyvende. Af skræk for at det var noget ild, sprang jeg til siden, men jeg blev ramt alligevel. Den ramte mig i maven og hoppede ned på min hånd, og jeg blev lettet. Det var bare en bold. En gylden silkebold, som den pigerne spillede med.

”Gider du ikke lige kaste den over til os?” råbte pigen som var tættest på os, det var sikkert hende der havde misset bolden.

Jeg skulle til at kaste den over til pigen, da Elanor rejste sig over ved fontænen.

”Flora!” skældte hun. ”Du skal altså ikke bede ham om at kaste den over til dig! Du kan godt selv komme og hente den! Nu skal jeg vise dig hvordan man gør!”

Og så kom hun over til os. Alex rettede sig op og skød brystet frem, men hun gik forbi ham uden at værdige ham et blik. Hun standsede foran mig og gik ned på knæ, så kjolen stod flot omkring hende og de rødgrønne øjne skinnede sødt. Men det var ikke det jeg lagde mest mærke til ved hende. Hun havde sat sig for tæt på mig, kun en halv meter væk, og varmen fra hende fik sveden frem på panden.

”Kan jeg få bolden?” spurgte hun sødt.

Jeg kastede den blidt over til hende og hun greb den. Jeg forventede, at hun ville rejse sig, men hun blev siddende og heden fra hende blussede op.

Jeg havde ikke en anden mulighed og bakkede bagud, mens jeg gjorde signaler til de andre om at hjælpe mig. Cerdric og Arthur lod til at fatte dem, men Alex sad bare og stirrede misundeligt på mig.

”Øhm, prinsesse Elanor? Vil De ikke lige flytte ...” sagde Cerdric, men Elanor afbrød ham.

”Thi stille!”

”Men...” sagde Arthur.

”Thi så stille! Det er en ordrer!” sagde hun og kom tættere på mig.

Cerdric og Arthur stirrede et kort øjeblik på hinanden og greb fast i hende, for at trække hende væk.

”Nej! Nej!” skreg hun og slog ud med armene. ”Slip mig så! Giv slip! Hjælp mig!”

Hun rakte ud efter mig og selvom jeg prøvede at undgå det, greb hendes hånd rundt om min arm.

Luften blev fuld af mit smerteskrig og jeg hev min arm fri af Elanors hånd. Jeg fik mast mig nogle meter væk og så fjernede jeg hånden fra mit sår. Der var aftryk af en hånd, som gik en halv centimeter ned i huden, mit blod som var optøet is, dryppede fra såret og ramte mit tøj, så der kom en stor våd plet.

”Skete der noget?” spurgte en.

Jeg kiggede op og opdagede at det var Alex.

”Ja, desværre,” svarede jeg og fik øje på Elanor. ”Men jeg smutter nu. Jeg må hellere få stoppet blødningen og binde det ind i bandage.”

Jeg rejste mig op, og gik forbi de andre og pigerne der var kommet til og stod i træets skygge, mens jeg holdt mig om armen. Da jeg kom forbi Elanor, så jeg at hun græd, men jeg

stoppede ikke da jeg gik forbi hende. En raslen af silke fortalte mig at hun havde rejst sig op.

”Jeg er ked af det!” snøftede hun, men da jeg hverken stoppede eller vente mig om, begyndte hun at råbe. ”Det var ikke meningen! Jeg viste ikke at du smelter ved en berøring af en kongelig! Jeg er rigtig kedelig af det! ICE! Jeg ...”

Men mere hørte jeg ikke, da jeg havde sat i løb og løb ind af den nærmeste dør, og smækkede den hårdt i bag mig.

Uden at bemærke omgivelserne, gik jeg op til mit værelse, øverst oppe i slottet. Der skyndte jeg at stoppe blødningen, og bandt en bandage rundt om armen.

Da klokken ringede til middagsmad, gik jeg ikke ned. Jeg blev i mit værelse og læste om Variier, som en af læremestrene havde sagt at vi skulle læse om.

Da himlen udenfor begyndte at formørkes, kunne jeg mærke at jeg var blevet sulten. Jeg lagde bogen fra mig og gik hen for at åbne døren, og blev overrasket da døren gik op, lige da jeg greb om dørhåndtaget.

Dronning Lazina udstødte et lille forskrækket hvin og tjeneren bag hende gispede.

”Søde Ice dog! Ih, hvor du forskrækkede mig!” sagde hun og tog sig til brystet. ”Stil bakken på bordet, og så kan du gå.”

Tjeneren gjorde som dronningen havde befaleet og lukkede døren efter sig.

”Tag endelig for dig, Ice,” sagde Lazina og gjorde en gestus mod bakken, der bugnede af frugter, brød og en suppe med oksekød. Jeg kastede mig over maden.

”Ice! Hvad er der sket med din arm?”

Hun havde endelig opdaget at min arm var bundet ind i bandage.

”En rørte mig,” svarede jeg bare.

”Hvem gjorde det?”

”En person.”

”Og hvem er den person?” sagde Lazina og sendte mig et strengt blik. ”Jeg har som dronning, krav på at vide hvem det er. Om det så er en af mine døtre!”

”Det er det,” sagde jeg og tog en bid af et brød.

”Hvad?! Hvem af dem gjorde det?”

”Elanor, men hun skreg at hun ikke gjorde det med vilje.”

”Elanor, selvfølgelig! Ved du hvad Elanors kammerpige har fortalt mig?”

Jeg rystede på hovedet.

”Hun har fortalt mig, at Elanor er forelsket i dig og kun snakker om andet når de to er alene sammen. Men kan du fortælle mig hvordan det skete?”

Jeg begyndte at fortælle om hvordan bolden kom over til mig, og at Elanor lænede sig over mod mig. Da jeg var færdig sagde Lazina:

”Det lyder som om Elanor har aftalt med Flora til at kaste bolden derover. Ser du Flora er Elanors kammerpige. Elanor ville dermed benytte sig chancen til at snakke med dig og dermed måske også kunne kysse dig. Det lykkes heldigvis ikke. Men jeg skal nok sørge for at Elanor får sin straf, bare rolig Ice.”

Der var stilhed i noget tid, imens jeg spiste et æble færdig.

”Jeg må hellere fortælle dig hvorfor jeg er kommet her til dig. Din arm kørte os lige ud på et sidespor. Men du ved at jeg i ti år har ledt efter min niece, som jo rigtig skal være dronning nu, og nu ser det endelig ud til at jeg har fundet hende. Der er vist tegn fra en Ildelvers magi på en planet ved navn Jorden, og nu

skal det undersøges. Vi er sikker på at det er hende, og vi vil derfor sende en ned til Jorden, for at hente hende og slå barnepigen ihjel. Og den der skal ned til jorden er dig!”

Jeg begyndte at hoste ud over min kolde suppe og Lazina ville sikkert gerne have banket mig på ryggen, men da det var umuligt måtte jeg banke mig selv på ryggen med den tomme bakke.

”Hvad sagde De?” sagde jeg, da jeg endelig havde fået styr på hosten.

”Jeg sagde at du skal ned til Jorden, hente pigen og dræbe barnepigen!”

”Hvorfor mig?”

”Du er den eneste jeg kan betro sådan noget til og jeg betragter dig jo nærmest som en søn for mig, og det siges at den retmæssige dronning, har store magiske kræfter så måske kan hun redde dig og lade Ildelvere røre dig.”

Jeg overvejede det et øjeblik, så kiggede jeg op på Lazina.

”Fint, så gør jeg det. Hvornår skal jeg af sted?”

”Lige om lidt.”

”Hvad?!”

”Der er pakket for dig og din arm kan en healer ordne. Så snart du er klar kommer du op i det store tårn. Der vil jeg sende dig af sted.”

Med de ord strøg dronningen ud af mit værelse, og efterlod mig målløs tilbage.

Kapitel 3

Ulykken

Fire fortæller

”Det var ikke min skyld!” råbte jeg og slog ud med armene mod det stadig rygende kemilokale.

”Det var altså ikke dig der gjorde det?” sagde politibetjenten og skrev det jeg lige havde sagt, ned i en notesbog.

”Det var Sandra Jørgensen og Linda Jensen, der gjorde det! De tændte lejderen. Alt hvad de siger passer ikke!”

”Tak fordi du ville snakke med mig, Freya. Du skal gå over til ambulancen,” sagde manden, smækkede bogen i og gik sin vej.

Jeg kiggede surt efter ham og gik så over mod ambulancen han hentydet til.

Hele ulykken havde sket meget hurtigt.

Sandra og Linda, to snobber som jeg arbejdede sammen med i Kemi, havde truet med at tænde deres lejder, mens vi havde om nogle specielle kemikalier, der kunne eksplodere hvis man tændte dem. Sandra og Linda havde fundet det sidste spændende, og ville stikke Lindas lejder ned i en af prøverne. Selvom jeg prøvede at fortælle dem risikoen omkring at tænde nogle sprængfarlige stoffer, lyttede de ikke, især ikke efter at jeg fortalte at en del af skolen sikkert ville eksplodere. Efter mange forsøg på at tale dem fra det, havde jeg vredt hvæset til dem: ’Så brænd dog for helvede jeres eget hår af og få skolen til at eksplodere, men sig ikke at jeg advarede jer!’. Og så uden at Lindas finger havde trykket på lejderen, tændte den sig af sig selv og satte ild til Linda og Sandras hår. Linda havde i overraskelse tabt lejderen, og før den ramte væsken, havde jeg kastet mig over de skrigene piger og dermed reddet deres og

mit liv, fra eksplosionen der var kommet et kort sekund bagefter. Da vi lå nede på gulvet, havde jeg af hele mit hjerte håbet at resten af klassen også ville klare det, og det gjorde de faktisk. Godt nok havde nogen fået nogle brandsår, og Sandra og Linda havde mistet deres hår. Selvom jeg havde været meget tæt på da det skete, havde jeg overlevet uden et eneste lille brandsår. Det havde været som om ilden ikke gad at røre mig, for jeg havde overhovedet ikke kunnet mærke deres varme.

”Åh, du er?” en sygeplejerske fik mig tilbage til nuet. Jeg var nået hen til ambulancen og var nærmest stødt ind i sygeplejersken.

”Hvad sagde du?” spurgte jeg.

”Hvem er du?” gentog hun.

”Fire,” sagde jeg.

”Fire?” sagde hun og kiggede op fra bogen hun skrev i. ”Fire? Det kan man ikke få sit barn døbt. Men hvad er dit virkelige navn?”

Jeg sukkede og opremsede det.

”Freya Icelda Regulus Ebon. Så kan du vel forstå hvorfor jeg bruger ‘Fire’?”

”Ja, det kan jeg. Sæt dig ind i ambulancen, på båren, hvis du vil være så venlig.”

Jeg gjorde som hun sagde og lagde mig ned. Sygeplejersken kom ind og lukkede efter sig.

”Okay, Freya. Jeg er Sofie, og jeg skal tage nogle prøver af dig, for at tjekke om du er helt okay. Først, hvor gammel er du?”

”Sytten.”

”Hvornår er du født?”

”29. februar 1988.”

”Så er du kun fire år!” sagde Sofie og jeg himlede med øjne. Jeg hadede når nogen jokede med at jeg kun havde fødselsdag hvert fjedre år.

”Til gengæld, bliver jeg fire gange ældre end dig!” svarede jeg igen, og Sofie spurgte om mere omkring mig.

”Tak for det, Freya. Jeg vil dog stille dig et spørgsmål mere, det hører dog ikke til det jeg normalt skal udsørge en om. Men hvor har du fået farvet dit hår sådan? Hvilken frisør?”

Jeg undrede mig over hvad hun mente. Hun kunne da ikke mene mit postejfarvede hår?

”Hvad mener du?” spurgte jeg.

”Dit hår! Det er bare så sejt og flot!”

”Kan jeg få et spejl?”

”Ja, her!” Op af en taske tog hun et sammenklappet spejl frem, sådan et som man brugte til at se om ens make-up sad ordentligt. Jeg tog imod den, åbnede den forsigtig og gispede.

Mit postejfarvede hår var der endnu, men der var kommet ildfarvede totter hår, og hvis jeg skulle sige det selv, så det ret flot ud!

”Sofie! Nu gør du det igen! Hvis du så gerne vil have modetips at vide, kan du få dem senere.”

En mand var trådt ind i ambulancen og kom over mod os. Jeg rakte hurtigt spejlet hen til Sofie, der tog imod det.

”Undskyld, doktor,” sagde Sofie, proppede spejlet tilbage i tasken og gik ud af ambulancen.

”Du må undskyldte, Sofie. Men hun er meget mode fikseret og usørger altid folk hvor de har fået tingene fra. En gang spurgte Sofie en dødende om hvor hun havde fået en taske fra! Men jeg

er doktor Hansen ... og du må være ...” han kiggede på det Sofie havde skrevet ned. ”... Freya. Eller Fire som det står her.”

Jeg nikkede.

”Jeg vil lige tillade mig at spørge dig om noget. Siden dit navn betyder ild, er du så en pyroman?”

”Nej! For guds skyld nej!”

”Hvor kommer det så fra?”

”Det har jeg fået ved at sætte mine forbogstaver sammen. Freya er F. Icelda er I. Regulus er R. Og Ebon er E. Det gir Fire!”

”Okay, så du er ikke pyroman?”

”Nej,” sagde jeg og rystede på hovedet.

”Fint og nu til prøverne.”

Han tog en sprøjte frem.

”Du skal først igennem en blodprøve,” sagde han, og gjorde klar til blodprøven.

Det hele gik helt fint. Jeg havde gode reflekser og doktor Hansen sagde, at jeg var den der havde mindst skrammer, faktisk havde jeg slet ikke nogen.

”Det undrer mig meget at du ikke viser et eneste spor på at være kommet til skade!” sagde doktor Hansen og kløede sig i nakken, mens han med den anden hånd tog en pakke tyggegummi op af lommen og bød mig et, som jeg tog imod.

”Tak.”

”Nå der mangler kun en ting og du kan gå. Vi skal tage din temperatur.”

Han fremdrog en temperatur måler, som man stak i øret på mig, mens han hev op i øret på mig. Der lød en bippelyd og han så på tallet der kom frem. Han gispede.

”Det er simpelthen umuligt!” udbrød han.

”Hvad er umuligt?” spurgte jeg.

”Din temperatur! Den er over hundrede grader! Du burde være død, med den temperatur!”

Han åbnede ambulance dørene, og råbte på nogle andre læger.

Da jeg kiggede ud fik jeg øje på en dreng. Han var ligbleg og så ud til at trænge mere til lægebesøget end jeg gjorde. Han havde halvlangt blond hår. Øjnene kunne jeg ikke rigtig se og han var ret høj. Måske omkring en meter og firs, ligesom mig. Han var iklædt noget mærkeligt tøj. Et par løse busker der stoppede under knæene, et par støvler og en blå skjorte, der gjorde ham blegere at se på. Omkring højre arm havde han en bandage, så måske havde han været til lægen, men jeg havde ikke kemitimerne sammen med ham. Men det kunne være at han gik i en af de andre klasser her på gymnasiet, og derfor kendte jeg ham ikke.

Jeg var så betaget af ham, at jeg ikke mærkede noget til lærerne der var kommet, og opdagede dem først da der lød en bippe lyd i mit hoved. De havde brugt det apparat igen.

Jeg kunne høre deres hvisken da de så på den lille skærm der viste min temperatur.

”Freya, gider du ikke blive her. Vi skal lige ud og snakke om vi kan tillade os at lade dig gå, for du har en utrolig høj temperatur.” sagde doktor Hansen, og gik udenfor sammen med de andre. De stillede sig oppe ved bilens fordel, men jeg kunne godt høre deres stemmer.

”Over hundrede grader! Det kan man ikke overleve!”

”Ja, det ved vi godt. Men hvad skal vi gøre med hende? Vi kan ikke lade hende gå frit! Hun er jo et mirakel! Vi kan tage hende med os og lave forsøg med hende! Vi kan blive verdenskendte...”

Jeg gad ikke at høre mere. Jeg ville løbe væk fra dem! Jeg ville ikke være et forsøgsdyr.

”Goddag!”

Jeg skulle til at skribe, men tog mig sammen. Den blege dreng var kommet ind i ambulancen og stirrede på mig med sine isblå og kolde øjne. Han mindede mig om is og kulde, og jeg lod blikket glide rundt på ham. Han havde fine træk, og da jeg opdagede hans ører, kunne jeg ikke lade være med at fnise lidt. De var spidse og fik ham til at ligne en alf eller en af de der elvere fra Ringenes Herre, bortset fra at han så kold og hvid ud.

”Kom med mig!” sagde han.

”Ahva?!”

”Jeg er kommet for at føre dig hjem.”

”Har min mor sendt dig af sted?” spurgte jeg.

Han gad ikke at svare, men hoppede ud af ambulancen.

”Kom så,” sagde han. Jeg vidste ikke hvorfor jeg gjorde det, men jeg hoppede ud efter ham.

”Hvor bor du?” spurgte han mig.

”Følg efter mig, så skal jeg vise det,” sagde jeg og gik foran ham, væk fra skolens grund og ambulancen, mens jeg tænkte over, at mor godt kunne have givet ham fyren et kort, og så hvornår lægerne opdagede at jeg var væk. Jeg knugede notaterne, Sofie havde skrevet, ind til mig og lovede, at så snart jeg kom hjem, skulle de i brændeovnen.

Kapitel 4

Hvem er du?

Fire fortæller

Jeg gik hurtigt væk fra skolen. Jeg kiggede en gang imellem over skulderen på ham fyren. Han gik hele tiden nogle meter bag mig og når jeg stoppede, stod han tre meter fra mig, og ikke nok med det, synes jeg at han var mærkelig. Selvom det var i slutningen af Marts, var vejret stadig koldt, og han rendte rundt med tyndt tøj og en arm i bandage.

Hvorfor stolede jeg overhovedet på ham? Jeg måtte finde noget ud omkring ham. Hvad nu hvis han ville mig ondt?

Jeg stoppede og vendte mig om, så han næsten stødte ind i mig. Han skyndte sig at bakke lidt bagud.

”Hvem er du egentlig?” hvæssede jeg.

”Ice,” svarede han.

Fint! Hvis han ville bruge dæknavn ville jeg også.

”Jeg er Fire, men det ved du vel?”

Han nikkede. Men jeg kunne se at han løj.

”Du lyver!”

”Er det virkelig så let at se?” spurgte han.

”Ja. Hvad vil du med mig?”

”Føre dig hjem, og jeg lyver ikke.”

”Hvorfor skal du føre mig hjem?”

”Det har en i din familie bestemt.”

Han løj ikke. Så måtte min mor havde bedt ham om, at hente mig.

”Hvordan kunne du finde mig?” spurgte jeg så.

”Hun fortalte mig hvor jeg kunne finde dig, og så tog jeg derhen. Hun var dog lidt sur over, at jeg tog derhen med min

arm, sådan som den er nu kan den ikke bruges til særlig meget.”

Det lød som om han kendte min mor særlig godt. Hun var læge og kunne ikke lide at man gik andre steder hen, så snart man havde det dårligt. Det kunne være, at han havde været hos hende og hun havde bedt ham om at følge mig hjem. Men det var lidt mærkeligt, for jeg kendte sagtens vejen hjem og han gjorde det åbenbart ikke.

”Men hvordan viste du at det var mig. Viste hun dig et billede?”

”Et billede? Nej. Men jeg kunne kende dig. Du ligner alle de andre.”

Den sidste bemærkning, gjorde mig irriteret. Lignede alle de andre.

”Ved du hvad, Ice? Jeg gør alt hvad jeg kan, for ikke at ligne de andre. Går i anderledes tøj, og gør anderledes ting! Jeg ligner overhovedet ikke de andre!”

”De andre her?” spurgte han og pegede ned i jorden. ”Det gør du overhovedet ikke. Du er en perle blandt dem. Du er ikke som jordboerne.”

Jordboerne? Sagde han lige at de andre mennesker i denne by, dette land var jordboer?

”Hvad mener du?” spurgte jeg.

”Det kan jeg ikke fortælle lige nu. Men når vi kommer hjem til dig, kan jeg fortælle dig det.

”Okay, Ice!” sagde jeg og begyndte at gå igen, men jeg kunne ikke undgå at høre hvad Ice sagde.

”Okay? Hvad er okay?”

Kapitel 5

Hemmeligheden om Fire

Fire fortæller

Jeg satte nøglen i låsen og drejede den rundt. Med et klik oplyste den, at døren var låst op og jeg åbnede den.

”Hej, Freya!” råbte en eller anden.

Jeg vendte mig om og så Inga, min venlige bedstemor nabo, stå over ved vores korte hæk og vinke til mig.

”Gå bare ind,” sagde jeg til Ice, der forsigtigt trådte ind i huset. Jeg lukkede hurtigt døren i efter ham, og gik over mod Inga, der stod og kiggede på mig, mens hun i hånden holdte en jordbeskidt håndskovl. Sådan var Inga. Hun elskede sin have og plejede den 31.536.000 sekunder, 525.600 minutter, 8.760 timer, 365 dage, 52 uger om året.

”Hvem er han, Freya? En kæreste?” spurgte hun, og lænede sig nysgerrigt over hækken.

”Nå, ham,” sagde jeg og pegede med tommelfingeren over mod huset. ”Han skal bare snakke med min mor.”

”Okay. Hvad hedder han?”

”Ice, kalder han sig for. Jeg kender ikke hans rigtige navn.”

”Et dæknavn. Men det ser ud til at passe til ham.”

”Hvordan det?” spurgte jeg og lagde hovedet på skrå.

”Han ser helt bleg ud. Når du kommer ind så byd ham på en kop te eller kakao, og giv ham også et par tæpper. Han ser ud til at være helt syg og den arm!”

”Okay, tak for tippet. Er der noget du vil sige mig, og hvis ikke, så kan jeg vel gå ind igen og få ham til at tøj op.” Jeg grinte.

”Nå, ja. Hans og jeg skal have kinesisk i dag, og vi tænkte på, om du og din mor, vil spise sammen med os i aften? Hvis ham Ice bliver, må han også gerne spise med.”

”Det vil jeg gerne, men jeg spørger lige når mor hun kommer hjem.”

”Fint,” sagde Inga og klappede min hånd. ”Bare du svarer inden 18. Men smut nu med dig. Man skal ikke lade fremmede blive alene for længe i ens hus, hvem ved hvad de kan finde på?”

Jeg vinkede til Inga og løb op til huset. Inde i entreen tog jeg mine sko af og hængte min jakke på en knage. Jeg lagde mærke til at Ice ikke havde taget sine støvler af.

Da jeg gik ind i køkkenet, stod Ice og stirrede på køleskabet der summede. Han rakte tøvende hånden ud og lagde den fladt imod køleskabslågen. Så begyndte han at glide op og ned, og stoppede så for at banke på den. Han tog fat i en af magneterne og stirrede overrasket på den, og satte den på plads, og begyndte at tjekke de andre magneter. Postkort, huskelister og beskeder til mig, faldt ned på grund af de manglende magneter. Så opdagede han håndtaget, og tog fat i det. Han hev det ud med en så stor kræft, at jeg blev bange for at det ville vælte, men det gjorde det ikke. Han stak hovedet ind i køleskabet.

”Øhm, hvad er det du står og laver?” spurgte jeg, halvkvalt af grin over Ices mærkelige opdagelse af køleskabet. ”Kender du ikke til køleskabe?”

”Nej, faktisk ikke,” sagde han.

”Du laver sjov ikke?”

”Nej.”

”Det mener du vel ikke?”

”Jo, jeg gør!”

”Hvorfor kender du ikke til køleskabe?”

”Fordi jeg kommer fra en anden verden,” Ice satte sig ned på en stol ved spisebordet og stirrede et øjeblik på mig, før han kiggede ned i bordet.

”Du laver fis med mig ikke sandt?!” min stemme begyndte at blive skinger, jeg kunne ikke lide ham her Ice. Jeg viste næsten ikke noget om ham og han var inde i mit hjem, mens jeg kun viste at han hed Ice og skulle snakke med min mor. Han stod og lavede fis lige op i mit ansigt med masser af alvor i stemmen. ”Du laver fis med mig ikke sandt?”

”Nej, jeg gør ej.” sagde han med alvoren i hans stemme og kiggede på mig. ”Jeg kommer fra en anden verden, et andet univers. Jeg har en anderledes kultur, og kender ikke til disse tingester du har. Alt er fremmet for mig.”

”Hvad laver du så i dette univers? Hvad laver du her i mit hjem?! Hvad har du at gøre her?! Hvorfor kom du til mig og hvorfor skal du snakke med min mor?!” jeg begyndte at blive helt hysterisk. Jeg ville ikke tro på ham, men han lød så alvorlig og han mente virkelig det han sagde.

”Jeg er kommet til dette univers af min dronning. Hun har bedt mig om at hente dig, og det vil jeg gøre. Du er nemlig hendes niece, og den retmæssige dronning til Ildlandet, hvor jeg kommer fra. Dine rigtige forældre blev dræbt for ti år siden, og du blev bortført af hende du kalder ’mor’. Hun bragte dig hertil jorden, og har holdt dig skjult siden hen. Nu venter dit land på dig, din moster glæder sig til at give dig tronen. Vi skal meget snart af sted til Ildlandet, men først skal jeg snakke med din ’mor’. Jeg skal lige ordne noget med hende”

Han stoppede og smilede et ondt smil til en grædefærdig mig..

”Please, sig at det er en joke! Sig at det ikke passer! Stop med at sige det! Jeg kan ikke klare at høre på det! Du får det til at lyde som om det passer!” råbte jeg til ham og kunne mærke tårerne presse sig på.

”Det passer,” sagde han roligt, og jeg kunne mærke at det var sandt. Jeg begyndte at græde.

”Hvad er Ildlandet?” fik jeg spurgt mellem tårerne.

”Ildlandet, er et smukt land, hvor alle beboerne er Ildelve. Ildelve ligner elvere, men de har flydende ild som blod, og er meget, meget varme. Du er sådan en, men dit jordkostume skjuler det, men der er kommet et par ildfarvet totter efter du brugte dine magiske kræfter i dag.”

”Kræfter?! Har jeg magiske kræfter?!”

”Ja, ildkræfter. De er dog ikke så stærke, da du jo lige nu er på jorden.”

”Er du egentlig også en Ildelve?” spurgte jeg.

”Nej, faktisk ikke. Mine forældre er godt nok Ildelve, men jeg selv er Iselver.”

”Iselver?! Kan du så smelte?”

”Faktisk ja. Såret på min arm gav prinsesse Elanor mig, da hun rørte mig.”

Tankerne rumsterede rundt i hovedet på mig. Hvis han var af is og jeg af ild, så kunne jeg smelte ham, og få ham til at stoppe den grimme ordstrøm, han sendte mod mig.

Uden at give ham en advarsel, sprang jeg på ham, for at smelte ham, men han løftede hånden og sendte mig direkte ind i væggen så den revnede, og jeg faldt med et højt klask ned mod jorden, mens jeg græd som aldrig før.

”Dumme, Ildelve,” sukkede Ice og gik over mod mig. ”Hvor er du dog dum at prøve at angribe mig. Selvom jeg er af is, kan

jeg kontrollere mine tanker, og min adfærd, så mine fjender ikke kan se hvad jeg vil gøre. Det burde du lære.”

Jeg rejste mig op og prøvede at lade vær med at græde, men jeg havde ondt over hele kroppen.

Ice vendte ryggen mod mig, og jeg angreb igen. Atter fløj jeg op på muren, men blev hængende der.

”Du bliver godt nok besværlig at tage med tilbage,” sagde Ice.

Pludselig kunne vi høre nogen komme ind af hoveddøren. Ice gav omgående slip på mig, og jeg faldt med et skrig ned på gulvet. Mor stak omgående hovedet ind af døren og skreg.

”Fire, hvad er der sket?” Og så fik hun øje på Ice. Hendes øjne blev små.

”Hvad laver du her, elver?” sagde hun hårdt.

”Det kan du vel regne ud?” sagde Ice og stillede sig foran mor, med armene over kors. De nedstirrede hinanden.

Og så pludselig, skreg mor.